

Wydawca: Ambasada Japonii w Polsce

鵬 猫たまし 休場明け無敗「楽しんでいます」

東西
トーザイ

言。「とっさじゃない」と土俵に上る前から奇襲が頭にあつたことを明かし、「勝ちにつながつたから、うまくいったということに

許さず寄り切った。
土俵上で笑みを浮かべた白鵬。館内は歓声でも、ため息でもない微妙な空気が漂った。北の湖理事長（元横綱）の評価は辛辣だった。「横綱としてやるべきじゃあない。稽古場でやるにはいいが、前代未聞じゃないの」支度部屋で理事長の言葉を聞いた横綱は、「また変な質問するねえ」と一言。「いいじゃない」と

梅嶺の吉重は、立ち合ひ。栃煌山の目の前で両手を
 パチン。ひるまず突進する相手をひら
 りとかわす。慌てて振り返つた相手の
 顔に向け、再びパチン。ここから白鵬
 が速かった。面食らう栃煌山の顔を、
 すかさず右でかちあげる。上体が起き
 たところを右四つに組み止め、反撃を
 許さず寄り切つた。

で2敗目。この1年余り、10日目までに2、3敗して失速している。しかも豊ノ島には5連勝中で、通算29勝8敗と今更には

稀勢2敗、踏ん張れず

[illegible][illegible]

一の造り 八五〇
 二の造り 八五〇
 三の造り 八五〇
 四の造り 八五〇
 五の造り 八五〇
 六の造り 八五〇
 七の造り 八五〇
 八の造り 八五〇
 九の造り 八五〇
 十の造り 八五〇

行莫遠浦之日作歌
安平能宇良余餘須流之良奈美伴夜末之
尔多知之良与世安由平伴多美之
あをのうにうす
よりよりあををうす
右一首大伴宿禰家指作之
并短尋

Język japoński

Język japoński (*nihongo*) jest językiem ojczystym dla prawie 130 milionów mieszkańców Japonii, a kolejne kilka milionów osób uczy się go w szkołach językowych na całym świecie.

Pismo japońskie

W Japonii używa się nie jednego, lecz trzech różnych systemów pisma, z których każdy ma określone zastosowanie.

Pierwszą i najważniejszą grupą są znaki (*kanji*), czyli ideogramy zapożyczone z języka chińskiego w 4 w. n.e. W odróżnieniu od liter alfabetu łacińskiego, ideogramy oprócz wartości fonetycznej wyrażają także jakieś pojęcie lub ideę. Japończycy przejmując znaki przejęli także sposób ich odczytywania, jednak w mocno zniekształconej postaci. Z tego powodu większość znaków ma obecnie, oprócz japońskiego sposobu odczytu (*kun-yomi*), także ten przejęty z języka chińskiego (*on-yomi*). Dlatego też oprócz słów rdzennie japońskich, używane są także słowa zapożyczone razem ze znakami. Dobre opanowanie ideogramów wymaga czasu i sumienności, jednak liczba używanych znaków nie jest tak wielka, jak niektórzy sądzą. Obecne minimum ustalone przez japońskie Ministerstwo Edukacji wynosi 2136 znaków.

あ _a	い _i	う _u	え _e	お _o
か _{ka}	き _{ki}	く _{ku}	け _{ke}	こ _{ko}
さ _{sa}	し _{shi}	す _{su}	せ _{se}	そ _{so}
た _{ta}	ち _{chi}	つ _{tsu}	て _{te}	と _{to}
な _{na}	に _{ni}	ぬ _{nu}	ね _{ne}	の _{no}
は _{ha}	ひ _{hi}	ふ _{fu}	へ _{he}	ほ _{ho}
ま _{ma}	み _{mi}	む _{mu}	め _{me}	も _{mo}
や _{ya}		ゆ _{yu}		よ _{yo}
ら _{ra}	り _{ri}	る _{ru}	れ _{re}	ろ _{ro}
わ _{wa}				を _{wo}
ん _n				

ア _a	イ _i	ウ _u	エ _e	オ _o
カ _{ka}	キ _{ki}	ク _{ku}	ケ _{ke}	コ _{ko}
サ _{sa}	シ _{shi}	ス _{su}	セ _{se}	ソ _{so}
タ _{ta}	チ _{chi}	ツ _{tsu}	テ _{te}	ト _{to}
ナ _{na}	ニ _{ni}	ヌ _{nu}	ネ _{ne}	ノ _{no}
ハ _{ha}	ヒ _{hi}	フ _{fu}	ヘ _{he}	ホ _{ho}
マ _{ma}	ミ _{mi}	ム _{mu}	メ _{me}	モ _{mo}
ヤ _{ya}		ユ _{yu}		ヨ _{yo}
ラ _{ra}	リ _{ri}	ル _{ru}	レ _{re}	ロ _{ro}
ワ _{wa}				ヲ _o
ン _n				

Poza znakami używane są również dwa sylabariusze – *hiragana* i *katakana*. Oba systemy liczą po 46 znaków oznaczających poszczególne sylaby i w odróżnieniu od znaków posiadają jedynie wartość fonetyczną. *Hiragana* i *katakana* różnią się zakresem użycia – pierwszy sylabariusz służy do zapisu końcówek wyrazów odmiennej, a także słów, które zwyczajowo nie są zapisywane jako *kanji*. Natomiast *katakana* zapisuje się onomatopeje i wyrazy pochodzenia obcego, jak np. *terebi* (telewizja) czy *kōhii* (kawa).

Nieodłącznym elementem pisma japońskiego jest sztuka kaligrafii, po japońsku zwana *shodō* („droga pisma”). Do pisania używa się pędzla i tuszu, nie ma więc możliwości poprawienia źle pociągniętej kreski, dlatego bardzo ważna jest koncentracja. Występują trzy główne style kaligrafii: *kaisho*, *gyōsho* i *sōsho*. Znaki pisane w stylu *kaisho* są bardzo wyraźne, z dokładnie zaznaczoną każdą kreską. Styl *gyōsho* to nieco bardziej zamaszyste pociągnięcia pędzlem, zaś w przypadku *sōsho* cały znak jest bardzo zniekształcony, czasami pisany jednym pociągnięciem pędzla.

Japońskie powitania i sposoby ich zapisu:

お早うございます (おはようございます) *ohayō gozaimasu* - dzień dobry (mówione rano)

今日は (こんにちは) *konnichiwa* - dzień dobry

今晚は (こんばんは) *konbanwa* - dobry wieczór

左様なら (さようなら) *sayōnara* - do widzenia

お休みなさい (おやすみなさい) *oyasuminasai* - dobranoc

Gramatyka

Szyk w zdaniu japońskim jest taki, jak w kilku innych językach azjatyckich, czyli podmiot-dopełnienie-orzeczenie, a więc odmienny od europejskich. Orzeczenie jest zawsze na końcu. Może to sprawiać pewną trudność Polakom, przyzwyczajonym do w miarę swobodnego układu wyrazów w zdaniu.

Rzeczowniki japońskie nie mają liczby mnogiej. W pewnych przypadkach można ją utworzyć, właściwie tylko dla rzeczowników oznaczających osoby. Wszystkie rzeczowniki podzielone są na klasy, co jest istotne przy liczeniu obiektów. Każda klasa posiada swój oddzielny klasyfikator, który dodawany jest do liczebnika. Na przykład jedną klasę tworzą przedmioty długie i cienkie (jak: długopisy, parasole), inną meble na nogach (stołki, krzesła), jeszcze inną przedmioty płaskie (kartki papieru, znaczki, płyty). Klas jest bardzo wiele i czasami bardzo trudno jednoznacznie określić, do której z nich przedmiot należy.

Z punktu widzenia użytkownika języka polskiego niezwykle może wydawać się również, że w języku japońskim są tylko dwa czasy: teraźniejszo-przyszły i przeszły. Rozróżnienie czasu jest możliwe tylko na podstawie kontekstu. Inaczej niż w języku polskim odmianie przez czasy podlegają i czasowniki, i przymiotniki.

Rzadziej niż w języku polskim, a tym bardziej na przykład angielskim, używa się zaimków pierwszej i drugiej osoby, mimo że jest ich bardzo dużo. Najczęściej używanych zaimków pierwszej osoby jest ponad 10. Innego zaimka użyje mężczyzna, a innego kobieta, innego w sytuacji nieformalnej, a innego w oficjalnej rozmowie.

Język grzecznościowy – *keigo*

Cechą charakterystyczną języka japońskiego jest honoryfikatywność. Wyraża się ona poprzez zaznaczenie rangi rozmówców lub osób, o których się mówi i odzwierciedla najbardziej charakterystyczne wartości etyczne i światopoglądowe Japończyków. Każda wypowiedź jest nacechowana honoryfikatywnie, to znaczy każdy mówiący musi określić swoją rangę, nawet jeśli mówi o sprawach neutralnych. Jest to spowodowane tym, że w społeczeństwie Japonii bardzo dużą rolę odgrywa hierarchia i w związku z tym bardzo ważne jest odpowiednie użycie form grzecznościowych. Należy zwracać uwagę nie tylko na to, co mówimy, ale także kto, do kogo i w jakiej sytuacji się zwraca. Japoński język uprzejmy dzieli się na dwie główne kategorie – wyrażenia honoryfikatywne, wywyższające adresata wypowiedzi i osoby z nim związane oraz konstrukcje umniejszające mówiącego i osoby z jego sfery. Dla przykładu, mówiąc o czyjejś matce używa się słowa *okāsan*, a mówiąc o swojej - *haha*. Oprócz tych dwóch kategorii istnieją także neutralne wyrażenia, które nadają wypowiedzi ogólnie uprzejmy ton. Honoryfikatywność w języku japońskim zadziwia mnogością i różnorodnością form, których poprawne opanowanie jest rzeczą trudną i sprawia wiele kłopotów nawet samym Japończykom, zwłaszcza młodym.

Język japoński w Polsce

Język i kultura Japonii cieszą się w Polsce niesłabnącym zainteresowaniem. Obecnie w prawie każdym większym mieście można znaleźć szkoły językowe oferujące kursy języka japońskiego, a liczba uczących się przekracza 4000 osób. Także studia japonistyczne co roku znajdują się na czele rankingów najpopularniejszych kierunków studiów. Od 2004 roku wszyscy uczący się języka japońskiego mogą poświadczyć swoje umiejętności zdając egzamin na certyfikat JLPT (Japanese Language Proficiency Test, *Nihongo Nōryoku Shiken*), na jednym z pięciu poziomów (od N5 do N1). Egzamin przeprowadzany jest dwa razy w roku w Warszawie, w pierwszą niedzielę lipca i grudnia.

Yoji jukugo

Ciekawą kategorią w języku japońskim są tzw. *yoji jukugo* (四字熟語), czyli wyrażenia składające się z czterech znaków *kanji*. Niektóre z nich tłumaczymy na język polski jako pojedyncze słowa, do oddania znaczenia innych potrzebne jest kilka zdań. Czteroznakowców jest w języku japońskim bardzo wiele, część z nich wywodzi się ze starożytnego chińskiego piśmiennictwa lub tradycji buddyjskiej. Znajomość dużej liczby tego typu złożzeń świadczy o wykształceniu i poziomie intelektualnym danej osoby. Poniżej przedstawimy najpopularniejsze i najciekawsze z nich.

明鏡止水 <i>meikyō shisui</i>	Dosł. „jasne zwierciadło, stojąca woda”. Oznacza czysty, spokojny stan umysłu, niezmażony jakimikolwiek złymi myślami czy pragnieniami, niczym lustro bez skazy i tafla jeziora bez choćby jednej fali.
鷄口牛後 <i>keikō gyūgo</i>	Dosł. „kurzy dziób, ogon wołu”. Wyrażenie to oznacza, iż lepiej stać na czele niewielkiej organizacji (symbolizowanej przez kurę), niż być na najniższym szczeblu w jakimś ogromnym organizmie (symbolizowanym przez ogon wołu).
快刀乱麻 <i>kaitō ranma</i>	Dosł. „ostrzy miecz, splątane konopie”. Używane w sytuacji błyskawicznego i łatwego rozwiązania jakiegoś skomplikowanego problemu, niczym przecięcie ostrym mieczem poplątanych konopi. Wyrażenie niezwykle podobne do funkcjonującego w polszczyźnie „przecięcia węża gordyjskiego”.
單刀直入 <i>tantō chokunyū</i>	Dosł. „pojedynczy miecz, bezpośrednie wejście”. Przejść od razu do konkretów, bez niepotrzebnych wstępów czy owijania w bawełnę. Porównanie do sytuacji, gdy samuraj z mieczem w ręku rzuca się w pojedynkę na oddziały wroga.
才色兼備 <i>saishoku kenbi</i>	Dosł. „Posiadać jednocześnie talent i urok”. Wyrażenie używane zwłaszcza w odniesieniu do kobiet, oznacza osobę, która jest jednocześnie piękna oraz mądra i utalentowana.
一蓮托生 <i>ichiren takushō</i>	Dosł. „Zawierzyć życie jednemu kwiatowi lotosu”. Trzymać się razem i działać wspólnie jak towarzysze, niezależnie od tego, czy popełniane czyny są dobre, czy złe. Wyrażenie pierwotnie istniało w tradycji buddyjskiej, według której wszyscy ludzie, którzy spełnili dobre uczynki, odrodzą się w Czystej Ziemi Buddy Amidy na płatkach lotosu.
無芸大食 <i>mugei taishoku</i>	Dosł. „brak umiejętności i obżarstwo”. Wyrażenie używane w swoim dosłownym znaczeniu na określenie człowieka, który nie może pochwalić się żadnym talentem, za to jest żarłokiem.

Powyższe wyrażenia charakteryzowały się budową opisującą jakieś cechy bądź czynności. Są jednak także czteroznakowce, w których dwa pierwsze oraz dwa ostatnie znaki wyrażają pojęcia bliskoznaczne, co dodatkowo wzmacnia ich znaczenie.

千差万別 <i>sensa banbetsu</i>	Dosł. „tysiąc różnic, dziesięć tysięcy podziałów”. Używane dla wyrażenia ogromnej różnorodności.
不老不死 <i>furō fushi</i>	Dosł. „Nie starzeć się i nie umierać”. Określenie na istotę nieśmiertelną, obdarzoną wiecznym życiem i wieczną młodością.
魑魅魍魎 <i>chimi mōryō</i>	Zbiorcze określenie wszystkich duchów, zjaw, upiorów, potworów, itp., które czyhają na człowieka, a także ludzi snujących nieczyste plany dla osiągnięcia zysków. <i>Chimi</i> oznacza potwory ziemno-leśne, zaś <i>mōryō</i> – te zamieszkujące rzeki i jeziora.

Przysłowia i powiedzenia

Mówi się, że „przysłowia są mądrością narodu”. Nie inaczej jest w przypadku japońskiego. W istniejących od stuleci i przekazywanych z pokolenia na pokolenie powiedzeniach można dostrzec mądrość przodków, ich sposób myślenia oraz postrzegania otaczającego świata. Niektóre z nich znajdują swoje odpowiedniki w języku polskim i innych językach europejskich, inne zaś mogą być dla nas trudno zrozumiałe.

風が吹けば桶屋が儲かる
Kaze ga fukeba, okeya ga
mōkaru

„Gdy wieje wiatr, producenci balii bogacą się”. Wiatr wzbija tumany kurzu, który wpada ludziom do oczu, powodując ślepotę. Niegdyś niewidomi trudnili się grą na *shamisenie*, w związku z czym wzrasta popyt na te instrumenty, a co za tym idzie, spada populacja kotów, których skóra jest potrzebna do ich wykonania. Gdy brakuje kotów, mnożą się myszy, które podgryzają balie i inne pojemniki w magazynach. W tej sytuacji zysk mają rzemieślnicy je produkujący. Powiedzenie określające nieprzewidywany łańcuch przyczynowo-skutkowy.

„Żaba ze studni nie wie nic o oceanie”. Powiedzenie określające człowieka o wąskich horyzontach, który jest przekonany, że jego miejsce zamieszkania jest wszystkim i zachowuje się, jakby wszystko wiedział.

井の中の蛙大海を知らず
I no naka no kawazu taikai o shirazu

痘痕も靨
Abata mo ekubo

„Ślady po ospie niczym dołeczki”. Kiedy jesteśmy w kimś zakochani, to nawet ślady po ospie na jego twarzy wydają nam się atrakcyjne niczym dołeczki w policzkach podczas uśmiechu. Zbliżone znaczeniowo do polskiego „Miłość jest ślepa”.

„Kto goni dwa zające, nie złapie żadnego”. Gdy próbujemy osiągnąć dwa cele jednocześnie, nie udaje nam się ostatecznie osiągnąć żadnego z nich albo nasz sukces jest połowiczny. Przestroga przed nadmierną chciwością i zalecenie, by koncentrować się na jednej rzeczy w danej chwili.

二兎を追う者は一兎をも得ず
Nito o ou mono wa itto o mo ezu

馬子にも衣装
Mago ni mo ishō

„Strój dla furmana”. Nawet człowiek o niskim statusie społecznym, jak prosty furman czy woźnica, będzie wyglądał godnie, jeżeli założy odpowiedni strój. Jak widać, w języku japońskim, inaczej niż w polskim, szata zdobi człowieka.

„Nie wchodząc do jamy tygrysa nie schwytasz tygrysiątka”. Aby osiągnąć wielki sukces i sławę, należy ponieść odpowiednie ryzyko. Wyjątkowe osiągnięcia nie przychodzą łatwo.

虎穴に入らずんば虎子を得ず
Koketsu ni irazunba, koji o ezu

猫の手も借りたい
Neko no te mo karitai

„Przyjmę pomoc choćby od kota”. Gdy ktoś jest bardzo zajęty, przyjmie każdą pomoc, nawet od kota, który na co dzień poza łapaniem myszy do niczego się nie przydaje.

„Odchodzący ludzie są z dnia na dzień coraz odleglejsi”. Nawet bliskie sobie osoby, gdy zostaną rozdzielone z czasem stają się sobie coraz bardziej obce. Również używane w odniesieniu do sytuacji, kiedy wraz z upływem czasu stopniowo zapominamy o zmarłych.

去る者は日々に疎し
Saru mono wa hibi ni utoshi

Konkon, pikapika, kerokero, czyli wyrażenia dźwiękowe w języku japońskim

W języku japońskim występuje bardzo liczna i szczególna grupa wyrazów dźwiękowych. Określenie „onomatopeja” jest zbyt wąskie w odniesieniu do nich, gdyż wyrazy dźwiękonaśladowcze stanowią zaledwie ich część. Są wśród nich wyrażenia imitujące odgłosy wydawane przez istoty żywe, dźwięki, których źródłem są przedmioty i nieożywione elementy przyrody, znajdziemy tu również wyrazy oddające różne własności przedmiotów i zjawisk: właściwości fizyczne, kształt, intensywność, powtarzalność czy rytmiczność, a nawet oddające stany emocjonalne człowieka. Wyrażenia te najczęściej występują w mowie, nadając wypowiedzi bardziej dynamiczny i ekspresywny charakter. Nie należą jednak do języka potocznego, występują także w języku literackim, zwłaszcza poetyckim. Szczególnie często pojawiają się w mandze. Wyrażenia te mogą być pojedynczymi wyrazami albo składać się z powtórzenia tych samych sylab. Współcześnie zapisywane są za pomocą sylabariusza *hiragana*, ale nierzadko spotykany jest też zapis za pomocą *katakany*, dla podkreślenia ich dynamicznego i ekspresywnego charakteru.

Wyrażeń tych jest w języku japońskim bardzo dużo, poniżej podajemy jedynie kilka przykładów.

Wyrażenia dźwiękonaśladowcze:

ぼたぼた <i>botabota</i>	kapanie, skapywanie dużymi kroplami
ぼろぼろ <i>poroporo</i>	kap kap
ちんちん <i>chinchin</i>	dzyń dzyń
こんこん <i>konkon</i>	puk puk
ぱちぱち <i>pachipachi</i>	klap klap, klaskanie
ぼりぼり <i>boribori</i>	odgłos chrupania lub drapania skóry
ごぼごぼ <i>gobogobo</i>	bulgotanie, pienia się woda
かちかち <i>kachikachi</i>	szczekanie, stukanie

Odgłosy zwierząt: Czy potrafisz dopasować odgłos do zwierzęcia? (Odpowiedź na ostatniej stronie)

1. ワンワン *wanwan*
2. ニャーニャー *nyānyā*
3. ブーブー *būbū*
4. ヒヒーヒ *hihiin*
5. チュンチュン *chunchun*
6. モーモー *mōmō*
7. ケロケロ *kerokero*

- kot
- żaba
- pies
- wróbel
- krowa
- koń
- świnia

Wyrażenia oddające własności przedmiotów i zjawisk:

ぴかぴか *pikapika*

świecić, błyszczeć, połyskiwać (także o lśniącym uśmiechu i wysprzątanej do połysku łazience)

だぶだぶ *dabudabu*

luźny, za duży (np. ubranie)

ひょろひょろ *hyorohyoro*

wysoki, szczupły, wiotki, cienki (np. łodygi)

じめじめ *jimejime*

wilgotny (np. powietrze), przemoknięty, smutny, ponury

かさかさ *kasakasa*

szeleszczący (np. liście), szorstki, suchy (np. skóra)

びしょびしょ *bishobisho*

przemoknięty do suchej nitki

Wyrażenia opisujące stany emocjonalne i umysłu:

かんかん *kankan*

zdenerwować się mocno, wściec się

がっくり *gakkuri*

stracić siły, energię, przygasnąć

ぼやぼや *boyaboya*

nieuważnie, nieostrożnie, zagapić się

もじもじ *mojimoji*

ociągać się, być skrzepowanym, niepewnym

まごまご *magomago*

zakłopotany, zmieszany

ドキドキ *dokidoki*

być przejętym, poruszonym, oczekiwać na coś w napięciu

しみじみ *shimijimi*

poważnie, szczerze, od serca

Wyrażenia opisujące sposób wykonywania czynności:

ぐっすり *gussuri*

spać mocno, jak suszeł

ちょこちょこ *chokochoko*

żywo, żwawo, kręcić się niespokojnie

がみがみ *gamigami*

mówić ze złością, zdenerwowaniem

にこにこ *nikoniko*

uśmiechać się wesoło, uprzejmie, miło

がぶがぶ *gabugabu*

pić łączywie, dużymi łykami

ぐずぐず *guzuguzu*

ociągać się, guzdrać

ぶらぶら *burabura*

chodzić bez celu, włóczyć się; huścić się

じろじろ *jirojiro*

gapić się, mieć wzrok utkwiony z w coś

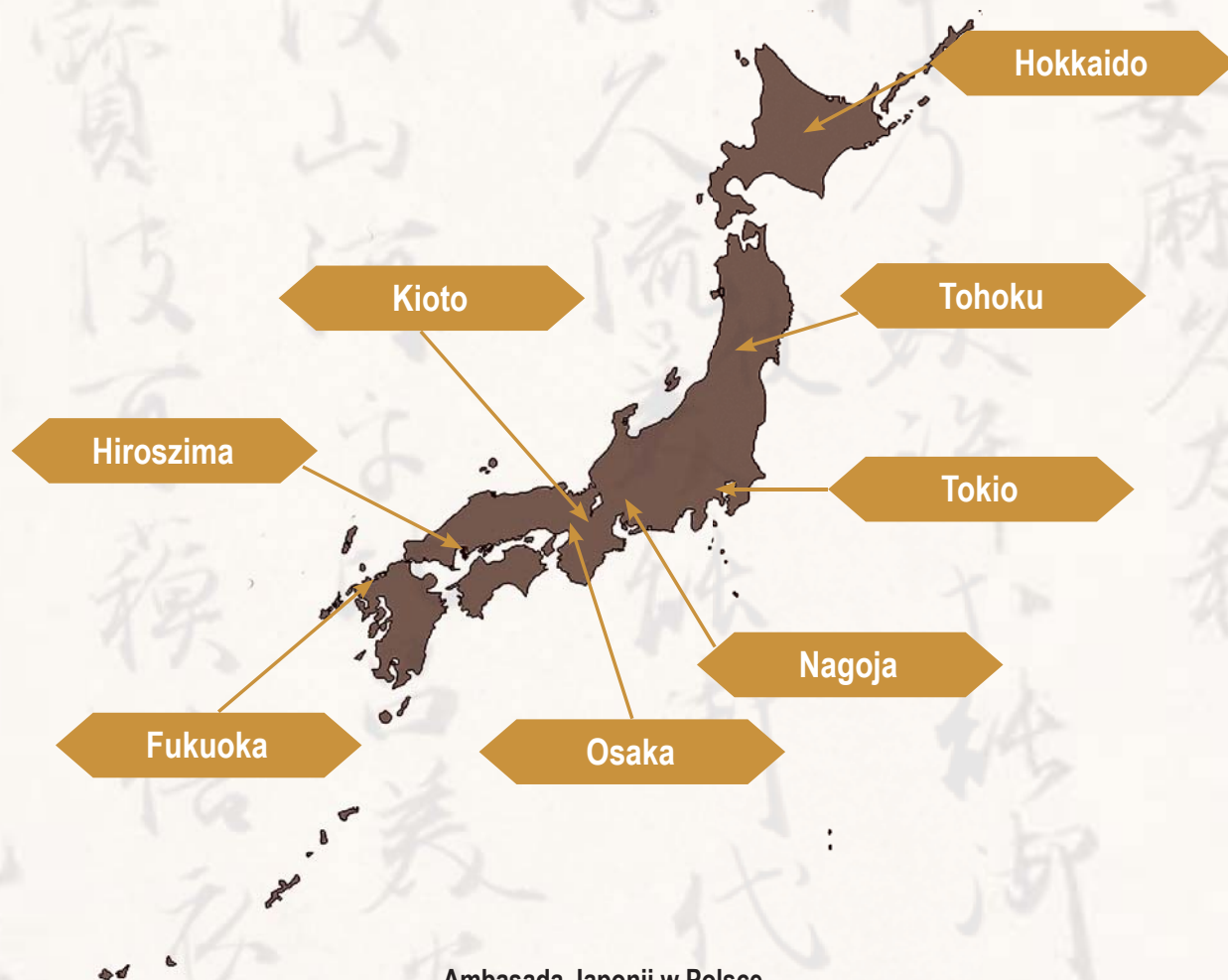

Dialekty w języku japońskim

Duża rozciągłość geograficzna Japonii, górzyste ukształtowanie terenu, które w przeszłości utrudniało swobodne poruszanie się po kraju, a także okresy izolacji w historii spowodowały, że w języku japońskim występuje wciąż wiele dialektów. Różnice pomiędzy nimi potrafią być na tyle silne, że osoby z różnych regionów nie zawsze w pełni rozumieją siebie nawzajem. Dotyczą one słownictwa, akcentu, wymowy czy partykuł. Czasami dzięki naleciałościom regionalnym można odgadnąć, skąd dana osoba pochodzi zanim jeszcze sama o tym powie.

Język nauczany w szkołach, używany w sytuacjach oficjalnych, a także w prasie i telewizji to tzw. *hyōjungo*, czyli język standardowy. Używany jest on w Tokio i jego okolicach.

Mieszkaniec regionu Kantō mówiąc powie **arigatō gozaimasu**, ale Osakijczyk może użyć słowa **ōkini**, w Tohoku zaś używa się **arigatōgosu** albo **arigatōsan**. Tokijczyk powie, że czegoś nie je słowem **tabenai**, mieszkaniec Osaki **tabehen**, Nagoi **tabesen**, a Fukuoki **taben**. W standardowym języku o przyjęciu poproszeni zostaniemy wyrażeniem **kite kudasai**, ale w Nagoi możemy usłyszeć **kite chō**. W Kantō przed wypiciem na przykład wody niezdanej do spożycia zostaniemy ostrzeżeni słowami **nomanaide kudasai** (proszę nie pić), ale w Hiroszynie będzie to zwrot **nominsanna**. W standardowym języku zwrócą nam uwagę, że czegoś nie wolno słowem **dame** (nie wolno), w Osa-ce zaś będzie to słowo **akan**. W Tokio zapytają nas o potwierdzenie czegoś słowami **kore da yo ne?** (o to chodzi, prawda?), a na Hokkaido **koressho?**. Jeżeli zaś bardzo zezłościmy jakiegoś niekoniecznie kulturalnego mieszkańca Tokio, może nas określić jako **baka** (głupek); w Kansai usłyszymy o sobie w takiej sytuacji **ahō**. Są to tylko nieliczne przykłady, o różnicach w dialektach można pisać bardzo długo. Będąc w Japonii warto zwrócić uwagę na język. Nawet jeśli nie znamy japońskiego, warto przysłuchać się uważnie melodii języka.

Ambasada Japonii w Polsce
Wydział Informacji i Kultury
Al. Ujazdowskie 51, 00-536 Warszawa
www.pl.emb-japan.go.jp, e-mail: info-cul@wr.mofa.go.jp